

WAANZIN

Een griezelige komische thriller in twee delen

door

BEN BERVOETS

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V. – 2000 Antwerpen

Tel: 03 366 44 00

E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **WAANZIN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **BEN BERVOETS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2023/0220/024
ISBN 9789038516929

Copyright: © 2023 Toneelfonds J. Janssens bv

Internet: www.toneelfonds.be
E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal 6 tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten, Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONAGES

(3à4 dames – 3 heren)

CHRISTINE MALINGCHROD, een rijke dame. Eigenaar van het Kasteel

VICTOR, een jonge butler

ALFONDS VAN GAEREN, een wat oudere heer, getrouwd met Angelique

ANGELIQUE DE ROOIE, een wat oudere dame, getrouwd met Alfonds

ANTOINE SMARTMAELER, jachtopziener

CHARLOTTE, dienstmeid

GEEST, de moeder van Christine

Deze rol kan door een actrice worden vertolkt, maar kan ook als een soort verschijning in de open haard gebeuren, eventueel als pop o.i.d.

DECOR

De ontvangstruimte van een oud kasteel. Ruwe steen, zware meubelen en fluwelen rode gordijnen. Zeker een raam in loodglas, open haard, een sofa, een boekenkast. Doorgang naar de slaapkamers en één die leidt naar de kasteelpoort. Boven de open haard een oud schilderij met de afbeelding van een griezelig uitziende persoon. In het midden hangt een grote luster die op verschillende een eind naar beneden kan vallen.

EERSTE DEEL

Scène 1:

(Duistere belichting en mysterieuze muziek op de achtergrond. De butler komt binnen en steekt de kandelaars aan, waardoor het lichter wordt op de scène. Tijdens deze werkzaamheden komt de dienstmeid Charlotte hem lastigvallen.)

CHARLOTTE: Boe!... Dag lekker beest.

VICTOR: Gij onnozele trien. Pfff, mijn hart bonst bijna uit mijn lijf. Gij kunt ne mens nogal laten verschieten.

CHARLOTTE: Al wat ge verschiet zijt ge kwijt.

VICTOR: Charlotte, wat een taal!

CHARLOTTE: Dat is de taal van de liefde. Trouwens, ik heb niks verkeerd gezegd. Alleen bonst uw hart niet van het verschieten, maar omdat ge mij ziet. Dat is uw bloed dat begint te gloeien van verlangen en daarom krijgt gij het warm. Kom, ik zal het nog wat opstoken. *(maakt de bovenste knopen van haar jurk los)*

VICTOR: Charlotte! Hou daar mee op. *(maakt de knoopjes terug vast)* Gij zijt zo gek als achterdeur.

CHARLOTTE: Ja, gek. Inderdaad. Ik ben gek... gek van u. Kom hier dat ik u opeet, denk maar dat ik de boze wolf ben. *(wil hem vastpakken)*

VICTOR: Charlotte alstublieft, gij de boze wolf.... Wie moet ik dan zijn? Roodkapje of wat?

CHARLOTTE: Speelt geen rol, als ik maar aan u kan knabbelen.

VICTOR: Charlotte, stop daar mee! Als madame het ziet liggen we allebei op straat.

CHARLOTTE: Ik zou pertang wel weten waar ik nu met u zou willen liggen hoor. *(legt zich uitdagend op de zetel)*

VICTOR: Charlotte wat gij wilt is veel te gevaarlijk. Als madame Christine dit moest weten kunnen we beiden onze koffers maken.

CHARLOTTE: Fantastisch! Naar waar gaan we?! We laten alles en iedereen achter en we vertrekken naar daar waar niemand ons kan tegenhouden en dan kunnen we daar rollen en bollen en rollen en bollen... *(doet de bijhorende bewegingen op de zetel.)*

VICTOR: Gij hete trien. *(komt naast haar zitten en zet haar recht)* Naar waar zouden wij nu samen kunnen vertrekken? Met het hongerloontje dat ik hier verdien, zullen we niet ver geraken denk ik.

CHARLOTTE: Ik verdien toch ook. Trouwens, wat gaat ge doen als een van de dagen madame het kasteel verkoopt? Dan zijn we sowieso ons werk kwijt.

VICTOR: Ik mag er niet aan denken. Trouwens, waarom zou madame Christine nu het kasteel willen verkopen?

CHARLOTTE: Omdat ze gelooft dat het hier spookt en ze het in haar broek doet van

de schrik.

VICTOR: Hou alstublieft op. Ik moet echt niet weten wat er in madame haar broek zit.

CHARLOTTE: Nee, in die van madame niet, maar in de mijne wel hé. Wat denk je...?
(*tilt haar rok op*) Kom, kom, kom kom, poezemauw, kom eens gauw.

VICTOR: Allez, stop daarmee.

CHARLOTTE: Still!.... Hoor eens!

VICTOR: Wat?

CHARLOTTE: Hoort gij dat dan niet? ... Ik hoor een poesje dat honger heeft.

VICTOR: Charlotte! Hou op met uw schunnige praat!

CHARLOTTE: Hou op met schunnige praat... Zijt ge ineens allergisch aan poesjes geworden? (*trekt haar rok op tot aan de bips*) Wat denkt ge? Dit kan allemaal van u zijn. Of durft ge niet.

VICTOR: Doe dat weg. Het heeft niks met durven te maken, maar met kunnen...

CHARLOTTE: Oei!... Valt ge niet op vrouwen? Ik dacht dat ge mij graag had. (*neemt teleurgesteld afstand*)

VICTOR: Maar nee, dat is het niet. Natuurlijk heb ik u graag. Ik kan u zelfs meer vertellen. Ik hou heel veel van u. Maar we zijn hier op het werk en ik wil geen problemen.

CHARLOTTE: Dus, gij ziet mij graag?

VICTOR: Wel eu... laat ons zeggen dat ik eu... Welja, ik heb u graag, ik zie u graag.

CHARLOTTE: Graag zien of ... graag zien?

VICTOR: Luister, ge weet heel goed dat madame niet wil dat er tussen het personeel iets is, dus laten we het heel discreet houden.

CHARLOTTE: Victor, gij houdt van me... Ik zie u ook heel graag. Ik zou voor u door een vuur gaan.

VICTOR: Pas dan maar op, want wie zijn gat verbrand, moet op de blaren zitten.

CHARLOTTE: Wel, dan moogt gij die blaren verzorgen.

VICTOR: Gij zijt echt niet goed snik.

CHARLOTTE: O, gij zijt zo lief als ge serieus zijt! (*vliegt hem rond de nek en kust hem vurig*)

(*Plots staat Madame Christine Malingchrod daar*)

CHRISTINE: Wat heeft dit te betekenen?

VICTOR: Ooh madame, Charlotte had een pluisje op haar kledij en ik wilde het wegnemen. Nietwaar Charlotte?

CHRISTINE: Pluisje of geen pluisje, ik zie wel wat er hier gebeurt. Charlotte, ben je niet verlegen!? Wat voor een ordinaire hoerengedrag is dat? Onder mijn ogen uit en naar de keuken waar je thuishoort.

CHARLOTTE: Mevrouw, het is niet wat u denkt. Maar....

VICTOR: Charlotte! Doe wat mevrouw u zegt.

CHRISTINE: Jij hitsig wicht. Ga je zonden biechten en hoop maar dat God je terug tot bezinning brengt.

CHARLOTTE: Ja mevrouw. *(gaat af)*

CHRISTINE: *(zet zich in de zetel)* Victor, ik verwacht een uitleg van jou over dit wansmakelijke gedrag.

VICTOR: Madame, Charlotte en ik... eu...

CHRISTINE: Jij gaat me toch niet vertellen dat jullie een verhouding hebben!

VICTOR: Nee mevrouw, dat zeker niet. Helemaal niet zelfs.

CHRISTINE: Victor, je weet wat jij voor mij betekent. Mijn hart zou scheuren als je met die sloerie van een Charlotte zou... aanpappen. Je weet dat ik geen afspraakjes onder het personeel duld.

VICTOR: Mevrouw, ik zou er nog niet aan denken. Er is maar één vrouw waarvoor ik alles zou doen en dat bent u. *(komt dicht bij Christine en neemt haar hand vast)*

CHRISTINE: Zo wil ik het horen, mijn jongen. Kom naast me zitten en laat me jou eens goed bekijken. Vergeet nooit wie jou hier heeft binnen gebracht. Je weet, wie zijn verleden verloochent, begaat een grote Bijbelse zonde.

VICTOR: Mevrouw, dat zal ik nooit vergeten. Ik ben u eeuwig dankbaar.

CHRISTINE: Zo wil ik het horen. *(omhelst hem en zoent hem innig)*

(Charlotte heeft dit gezien van achter het gordijn en verdwijnt)

CHRISTINE: Ooo Victor, je doet me helemaal draaien.

VICTOR: Het was nochtans alleen maar mijn tong die draaide.

CHRISTINE: Jij bent een krak in je vak. Maar nu ter zake, want er is nog wel wat werk aan de winkel. Heb je op alle uitnodigingen een antwoord gekregen?

VICTOR: Zeker madame. Laat eens zien. De heer Delfos heeft bevestigd aanwezig te zijn en meneer en mevrouw Van Gaeren-Derooie hebben ook bevestigd.

CHRISTINE: Heeft Antoine Smartmaeler niet gereageerd?

VICTOR: Helaas mevrouw, geen bevestiging ontvangen. Nochtans heeft hij een uitnodiging gekregen.

CHRISTINE: Dat is vreemd. Ik had er geld op durven zetten dat precies hij zeker zou ingaan op de uitnodiging.

VICTOR: Misschien heeft hij het te druk. U weet dat het jachtseizoen geopend is en dat hij zijn verplichtingen heeft.

CHRISTINE: Een korte reactie is toch een kleine moeite. Maar nee! Eens een boer, altijd een boer.

VICTOR: Zoals: eens een dief, altijd een dief?

CHRISTINE: Wat wil je daarmee zeggen?

VICTOR: Niets mevrouw. 't Is ook maar een uitdrukking, zoals euh... eens een moordenaar, altijd een moordenaar?

CHRISTINE: Het is al goed, Victor, het is al goed. Zorg dat alles in orde is zoals gevraagd werd en probeer Charlotte een beetje in toom te houden. Ik ga nu wat op mijn bed liggen en wat rusten, want ik heb deze nacht weer geen oog dicht gedaan in dit duivelse kasteel. Jij wekt me als de gasten gearriveerd zijn, afgesproken?

VICTOR: U kan op me rekenen mevrouw.

(Christine gaat af naar de kamer)

Pfff... eindelijk rust.

CHARLOTTE: *(op)* Wel...!

VICTOR: Toch niet. *(tegen Charlotte)* Wat is er?

CHARLOTTE: Denkt gij nu echt dat ik achterlijk ben? Wat is dat allemaal tussen u en dat kreng van een Christine?

VICTOR: *(onschuldig)* Oh dat?

CHARLOTTE: Ja zeker, dat!

VICTOR: Charlotte, het is helemaal niet wat ge denkt. Ik leg het u nog wel eens allemaal uit als de tijd er rijp voor is.

CHARLOTTE: Als de tijd er rijp voor is... Volgens mij is de tijd bij Christine al lang rijp. Wat zeg ik, haar tijd is zelfs overrijp. Ge weet wel, zo'n een banaan waarvan ge eerder zou denken dat het een bloedpens is.

VICTOR: Charlotte! Beheers u!

CHARLOTTE: Dat moet gij zo nodig zeggen.... Ik moet mij beheersen. Ik wil nu weten wat er hier gaande is! Ge gaat me toch niet zeggen dat gij voor zo'n gepensioneerde pruim valt.

VICTOR: Ik kan niet anders dan haar spelletje meespelen. Ze manipuleert mij en ik moet mee.

CHARLOTTE: Dus gij vindt het normaal dat zo'n oude doos u ligt af te likken. Afgrijselijk. Precies moeder en zoon. Ge lijkt Oedipus wel. Ho ja. Hahaha. Oude poes. Hahaha...

VICTOR: Ik moet aan mijn job denken Charlotte.

CHARLOTTE: En daarvoor moet gij die oude strijkplank haar tong in uw mond nemen.

VICTOR: Charlotte! Zeg dat zo niet.

CHARLOTTE: Nee? Hoe moet ik het dan zeggen? Zie maar dat ge haar kunstgebit niet mee inslikt.

VICTOR: Dit is echt degoutant. Doe nu gewoon of ge van niets weet, wilt ge?

CHARLOTTE: En hebt ge haar spinnenwebben vanonder ook al moeten opkuisen? Da's misschien nog een nieuwe job voor u, als het kasteel verkocht is. Visboer! ...en ge zijt nu al aan 't oefenen. .. Verse mosselen!

VICTOR: Charlotte!

CHARLOTTE: Jaja, op een oude fiets moet ge leren rijden zeker! Maar onthoud één ding ventje, waag het niet om met het smeersel van die oude teef aan mijn opgeblonken fietske te komen. Vetzak! *(af)*

VICTOR: Vrouwen hé! Charlotte! Kom terug.... Charlotte, er moet nog van alles gebeuren!

(De bel gaat)

Verdomme! Nu toch niet. Hoe kan dat nu. *(Kijkt op zijn zakhorloge)* Is het al zo laat? Als dat maar goed afloopt. *(gaat naar de gang)*

(Het licht van de luster begint te knipperen. Antoine komt op. Hij draagt jachtlaarzen. Hij wordt gevolgd door Victor.)

ANTOINE: Haha, eindelijk. Van bij de eerste stap in dit huis ruik ik de wildpastei al. Hahaha. *(gaat naar de kast en neemt een borrel cognac)* Wat is 't jongen? Hebt ge een spook gezien? Nee, natuurlijk niet. Hahaha. Gij wilt ook ne goeie cognac zeker. Hier zie manneke. Ge zult het wel verdiend hebben. En pas op, het is goeie hoor. De beste die er bestaat. Ha ja, deze kost mij niks. Hahaha. Allez, ventje, lust ge 't niet? Hoe staat ge daar nu. Toch niet in uw broek gedaan zeker?

VICTOR: Wel heu...

ANTOINE: Nee, serieus, hebt gij in uw broek gedaan? Hahaha. Maar man toch, daar moet ge zo groot voor geworden zijn. Hahaha. *(wil een sigaar opsteken)*

VICTOR: Pardon meneer, hier mag niet gerookt worden!

ANTOINE: Serieus? Ja ik snap het al, hier mag ik geen sigaren roken omdat gij het ook al gedaan hebt en er niet tegen kon. Hahaha. Vandaar dat ge in uw broek hebt ge... Hahaha. *(neemt nog een cognac)* Schol.

VICTOR: Mag ik meneer er attent op maken, dat ik ten eerste geen ventje ben, maar de butler des huizes, ten tweede dat ik nooit rook en ten derde dat ik zeker niet in mijn broek heb ge....

ANTOINE: Niet...? Allez, dat valt dan al mee. Ge zit dus niet in de stront?

VICTOR: Zou meneer misschien wat op zijn taal willen letten en vertellen wie hij is en wat hij hier komt doen?

ANTOINE: Bon.... we gaan dus serieus doen. Spijtig, ik had pertang nog serieus wat vuile moppen op zak. *(zet zich in de zetel met laarzen over de leuning)*

VICTOR: Zou meneer niet met zijn schoenen op de canapé willen zitten alstublieft?

ANTOINE: Maar zeker ventje. *(trekt zijn vuile laarzen uit)* Geen probleem! Dan trekken we de laarzen toch uit zeker. *(zwiert zijn laarzen opzij)* Zo zie. Nu zit ik comfortabel.

VICTOR: Meneer, ook niet zonder laarzen met de voeten op de canapé.

ANTOINE: Wat zijt gij voor een azijnpisser zeg. *(staat recht en gaat tot bij Victor)* Wel ventje, ik zal me eens voorstellen. Noem mij maar Toine.

VICTOR: U zegt?

ANTOINE: Toine, van Antoine. Verstaat ge 't of moet ik er een tekeningetje bij maken?

VICTOR: U bent dus Antoine?

ANTOINE: Verdorie, ge zijt nog snel van aannemen.

VICTOR: Dus als ik het goed begrijp bent u Antoine Smartmaeler.

ANTOINE: Inderdaad. *(geeft hem een stevige handdruk)* Aangename kennismaking. En gij zijt dus de pompier van die trut van een Christine?

VICTOR: Pardon?

ANTOINE: Hebt ge een boer gelaten?

VICTOR: Nee, waarom?

ANTOINE: Omdat ge pardon zei.

VICTOR: Ik zei pardon, naar aanleiding van uw onsmakelijke opmerking over mevrouw Malingchrod?

ANTOINE: Komaan jongen! Zeg, hebben ze u na de geboorte in een vat pekel laten

vallen of zo?

VICTOR: Waarom?

ANTOINE: Omdat ge nog zuurder zijt dan de pekelharing die ik deze morgen heb naar binnen heb gespeeld. Hahaha. 't Is alleen te hopen dat gij niet zo stinkt. Hahaha. *(komt dicht en snuift)* Nee, valt mee. 't Zijn meer mottenbollen bij u. Hahaha.

VICTOR: Meneer Smartmaeler, wat bedoelt u met "Pompier van die... van een Christine"?

ANTOINE: Awel, ne pompier, nen brandweerman. Gij zult die oude schuur van een Christine toch wel geregeld moeten blussen zeker? Want met zo ne knappe jonge vent in haar buurt zal haar schuur wel in brand staan. Hahahaha.

VICTOR: Meneer, ik zou nu graag weten wat u hier komt doen?

ANTOINE: Komaan, nu niet zwansen hé. Ge stuurt een uitnodiging om hier een paar dagen te verblijven. God sla me dood waarom, maar dat doet er nu niet toe. Ik ga in op de uitnodiging, laat mijn werk achter om hier op tijd geraken en als ik hier dan ben, doet gij of uwe neus bloed.

VICTOR: *(wrijft over zijn neus)* Serieus?

ANTOINE: Ja natuurlijk, serieus. Allez, dat van de uitnodiging hé, dat uwe neus bloed is maar bij wijze van spreken hé, lompe ezel. Hahaha.

VICTOR: Meneer, u hebt nooit een bevestiging gestuurd op de uitnodiging, dus gaan wij er vanuit dat u niet komt.

ANTOINE: Ha, ik kom niet. Da's straf. Zeg jongen, daarboven in dat koppeke van u zit alleen maar zaagsel zeker? Als ik niet zou komen, wat sta ik hier dan te doen? Ik ben gene geest hé. Hier zie, voel maar. *(neemt Victor zijn hand en tast op zijn lichaam)* Ik ben van vlees en bloed. Dus ik ben hier wel degelijk aanwezig.

VICTOR: Ja dat zie ik ook.

ANTOINE: Goed, we gaan er op vooruit. 't Zijn wel heel kleine stapjes, maar vooruitgaan is vooruitgaan.

VICTOR: Maar ik heb van u geen bevestiging gekregen.

ANTOINE: Nee?

VICTOR: Dat zeg ik toch. Dus wij hadden u niet verwacht.

ANTOINE: Wilt gij nu zeggen dat ik niet welkom ben?

VICTOR: Dat zeg ik niet, we hadden u alleen niet verwacht.

ANTOINE: Ge hadt me alleen niet verwacht. Had ik dan met twee moeten komen?

VICTOR: Hé?

ANTOINE: Ha ja, als ge me niet alleen verwacht had, had ge misschien verwacht dat ik met twee kwam. Hahaha. Hebt ge hem. Hahaha.

VICTOR: Mijn god!

ANTOINE: Die heeft er niks mee te maken ventje.

VICTOR: Ik denk dat het beter is dat ik mevrouw Malingchrod op de hoogte ga brengen.

ANTOINE: Ja, haal die del maar uit haar bed.

VICTOR: Hoe weet u dat ze in haar bed ligt.

ANTOINE: Jongen, ik ken haar al jaren. Ik heb nooit anders geweten dan dat het een lui 'masjoefel' was. Geloof me, die is niet rijk geworden door hard te werken.

VICTOR: U neemt echt geen blad voor de mond hé?

ANTOINE: Nooit. Het is trouwens moeilijk praten met zo'n blad voor de mond.

VICTOR: Echt, dit heb ik nog nooit meegemaakt. *(gaat af richting kamer)*

ANTOINE: Jongens, jongens, wat een paljas is dat! En dat noemt zich butler. *(neemt nog een cognac)* Hij kan amper zijn eigen broek ophouden. Dat heeft ze weer goed gezien, zo ne jonge hengst in huis nemen.... *(zingt "rijen is plezant". Hij drinkt van zijn glas)*

(Op dat moment zien we een boek in de boekenkast verschuiven)

Wel verdomme, zou dat nu al door de cognac komen. Ik zou durven zweren dat ik dat boek zag bewegen. *(bekijkt de fles en tilt ze op en neer)* Pertang geen te zwaar spul.

(Er wordt luid op de poort geklopt)

Potverdorie, is me dat verschieten. Een mens zou er een geraaktheid van krijgen.

(Weer luid gebons)

Ja, ik zal dan maar eens gaan kijken zeker, want die palmenhouten komt toch niet om de deur open te doen. *(gaat naar de inkomhal)*

(De luster zakt een beetje naar beneden. Antoine komt terug op)

Da's straf, niemand aan die deur en toch hoorde ik kloppen.

(Antoine wil gaan zitten en dan rinkelt de telefoon)

Potverdekke zeg. Ja, wat moet ik nu doen. Hier is niemand... Zal ik dan maar oppakken? Ja. Nee. Ik woon hier niet. Alhoewel... *(neemt de telefoon op)* Hallo, Huize Malingchrod.....Hallo.....Hal...looho. Niemand, da's straf.

(Hij haakt in, wil terug gaan zitten, dan gaat opnieuw de telefoon)

(Neemt snel op) Hallo, Huize Malingchrod..... Hallo?... Hallo!..... Zeg viezerik, ga op een ander hijgen hé! *(smijt de hoorn terug op)* Wat is me dat nu zeg. Nen hijgtelefoon en dat bij mij!

(Opnieuw telefoon)

Potverdekke...! Wacht, als dat terug die hijger is, dan zal die nu nogal verschieten. *(neemt een jachthoorn van de muur en houdt hem klaar aan de hoorn van de telefoon)* Hallo, Huize Malingchrod..... Pardon? Hoe.... opgelet... 'De tijd is lang, de tijd is kort...' Hallo, wie zijt gij eigenlijk. Hallo, hé Jammaar niet met mij hé.. *(neemt de jachthoorn en blaast in de telefoon)* Voila, die lapt dat geen twee keer. *(hangt de hoorn terug op zijn plaats en gaat terug zitten.)*

(Dan gaat de bel van de voordeur)

Ge zoudt op den duur beginnen denken dat er iemand met mijn klokkenspel aan 't rammelen is. ... *(kijkt of de butler in de buurt is)* Niks. ... Ja, dan zal ik maar gaan open doek zeker. *(af)*

(De ogen van het portret boven de openhaard beginnen op te lichten. Antoine komt overstuur weer binnen.)

Godverdomme, ze zijn hier stevig met mijn 'kloosterstraat' aan 't spelen. *(neemt een cognac)* Weer niemand.

(Terwijl Antoine zijn glas vult is Christine in alle stilte vlak naast de bar aan het deurgat komen te staan. Antoine wil zich omdraaien, als Christine hem toespreekt. Antoine schrikt zo dat de cognac uit het glas vliegt. Dit kan eventueel met een passend geluidseffect)

Miljaarde.....

CHRISTINE: Antoine! Mijn tapijt!

ANTOINE: Christine? Is me dat verschieten.

CHRISTINE: Ben ik dan zo lelijk geworden?

ANTOINE: Helemaal niet. Nee, ge zijt nog altijd een bloem op een wei. *(tegen zichzelf)* Allez, een afgebrande wei dan. *(maakt een buiging en neemt haar hand)* Madame Malingchrod, het is me een eer u na zoveel jaren nog eens te mogen ontmoeten. *(trekt zijn hand terug, wrijft onder zijn neus en draait zich weg van haar)* Verdomme, die heeft precies sprout gegeten. *(draait zich dan terug naar haar)* Hoe maakt u het?

CHRISTINE: Maar ga toch zitten.

ANTOINE: Dank u.

CHRISTINE: Iets drinken?

ANTOINE: Graag, want het is hier maar een droge bedoening.

CHRISTINE: Ja, je hebt nochtans net een cognac achterovergeslagen.

ANTOINE: Ja, ja. Hahaha. Achterovergeslagen is het juiste woord. *(met de beweging van het glas leeg naar achter te kappen, verwijzend naar het schrikmoment)*

CHRISTINE: *(Neemt een glas cognac en zet zich naast Antoine)* Laat het smaken.

ANTOINE: Dat zal er niet aan ontbreken. Schol.

CHRISTINE: En hoe gaat het ermee?

ANTOINE: Wel heu.... Ik ben een beetje verbaasd. Volgens die wandelende panlat van u zou ik hier niet welkom zijn vandaag.

CHRISTINE: Wandelende panlat?

ANTOINE: Dat stukske butler dat ge hier hebt rondlopen. Knappe kerel eigenlijk, maar lomp hé. Lomp.

CHRISTINE: Je bedoelt Victor.

ANTOINE: Och god, hij heet Victor. En? *(vuistbeweging)*

CHRISTINE: Wat, "en"?

ANTOINE: Stevige potentie?

CHRISTINE: Wat wil je nu zeggen?

ANTOINE: Komaan Christine. Gij zijt toch niet versleten zeker. Ge waart vroeger altijd een hete brok. Dat verleert ge toch niet met de jaren zeker. Ik ben er zeker van dat die inkomhall van u, nog altijd openstaat.

CHRISTINE: Antoine! *(staat recht)*

ANTOINE: Ge gaat me toch niet vertellen dat ge al versleten zijt zeker. Als ik u zo bezie.... Ge zijt zeker en vast nog een steek waard.... Ja...precies zoals vroeger. Als ik u daar zo zie staan, denk ik nog altijd: borsten en billen, daar zou ik wel

tussen willen.

CHRISTINE: Genoeg Antoine..... *(gooit de cognac in zijn gezicht)*

ANTOINE: Oei. Ik ben nat, maar gij staat blijkbaar droog. *(neemt een zakdoek en veegt zich droog)* Zijt gij dan zo veranderd met de jaren?

CHRISTINE: Wat vroeger was is voorbij. Trouwens, wat kom jij hier eigenlijk doen?

ANTOINE: Pardon, Madame Malingchrod. U hebt mij uitgenodigd.

CHRISTINE: Dat klopt.

ANTOINE: Dus...

CHRISTINE: Ik heb geen bevestiging ontvangen, dus...

ANTOINE: Ben ik niet welkom, wilt ge zeggen?

CHRISTINE: Laten we het zo stellen, dat we niet meer op u hadden gerekend.

ANTOINE: Vandaar dat die wandelende splinter zei dat ik niet welkom was.

CHRISTINE: Dat zeg ik niet. En die wandelende splinter is Victor, mijn butler.

ANTOINE: Ik mag dus blijven?

CHRISTINE: Je bent hier nu toch.

ANTOINE: Zo mag ik het horen. Dat is terug mijn Christineke van vroeger dat ik hoor.

CHRISTINE: Voor alle duidelijkheid: ik ben helemaal niet jou 'Christineke'. Dat ben ik trouwens nooit geweest ook.

ANTOINE: Daar heb ik toch een ander gedacht van. Maar laten we het daar niet meer over hebben. Kom, wat is de reden van de uitnodiging. Want geef toe, het was niet erg duidelijk waarom ik moest komen.

CHRISTINE: Laten dat voor later houden. Ik zal je kamer tonen.

ANTOINE: Mijn kamer?

CHRISTINE: Ja je kamer. Je hebt toch wel gelezen op de uitnodiging dat het over een verblijf van drie dagen gaat.

ANTOINE: Drie dagen? Maar ik heb niks bij.

CHRISTINE: Dat speelt geen rol.

ANTOINE: Jamaar, ik kan toch geen drie dagen in dezelfde onderbroek rondlopen.

CHRISTINE: Dat zal niet nodig zijn. Daar heb ik allemaal aan gedacht.

ANTOINE: En ge verwachtte me niet, hebt ge daarjuist nog gezegd.

CHRISTINE: Ik verwachtte je wel. Jij hebt alleen niet bevestigd dat je kwam, maar ik verwachtte je wel. *(neemt de bel en belt om Charlotte te roepen)*

ANTOINE: Gaat ge soep verkopen?

CHRISTINE: Nog steeds dezelfde flauwe humor. Ik roep mijn dienstmeid.

ANTOINE: Haha, vrouwelijk schoon?

CHARLOTTE: *(op)* U hebt mij ontboden, mevrouw?

ANTOINE: Potverdekke, Christine. Maar dat noem ik nu eens eten en drinken zie. Wat een schone verschijning.

CHRISTINE: Charlotte, breng meneer Smartmaeler naar zijn kamer en toon hem alles.

ANTOINE: Jaja, gij moogt mij alles tonen.

CHRISTINE: Antoine!

ANTOINE: Ja?

CHRISTINE: Ik verwacht je voor het avondeten hier terug in deze kamer.

ANTOINE: Zeker Christine.

CHARLOTTE: Als meneer mij zou willen volgen...

ANTOINE: Zeker meiske, zeker. Gaat gij maar eerst de trap op, dan kan ik rustig naar de zoldering kijken.

(Charlotte en Antoine gaan samen af)

CHRISTINE: Bon, dat is nummer één. *(roept)* Victor!

VICTOR: *(op)* Ja mevrouw?

CHRISTINE: Onze eerste gast is er. Zorg dat alles hier weer netjes staat. Ik ga nog wat op mijn bed liggen. Roep me als de andere gasten er zijn. Je weet wat je te doen staat. *(af)*

VICTOR: Jawel mevrouw. *(ruimt de glazen weg, veegt de vloer proper en gaat dan af)*
(Spannende muziek - Onweer en regen - Angelique de rooie en Alfonds van Gaeren komen nat van de regen binnen)

ANGELIQUE: Alfonds, kom nu!

ALFONDS: Ja liefste, eerst even de voeten vegen. Zo'n rotweer. *(komt binnen)* Ik blijf het zeggen, zoiets doet ge niet!

ANGELIQUE: Wat?

ALFONDS: Ge gaat nergens zomaar binnen zonder te kloppen of te bellen.

ANGELIQUE: De deur stond tegen en het is een hondenweer. Ik moet aan mijn kapsel denken. Weet gij wel wat mijn wekelijkse kapper kost.

ALFONDS: Dat weet ik maar al te goed. *(hij doet zijn jas uit en klopt hem af zodat het regenwater eraf spat)*

ANGELIQUE: Alfonds, ge maakt hier alles nat.

ALFONDS: 'Alles' is ook veel gezegd hé liefste.

ANGELIQUE: Wat wilt ge daar nu weer mee zeggen?

ALFONDS: Niets, niets. Alleen dat ik al een paar jaar droog sta.

ANGELIQUE: Alfonds!

ALFONDS: Angelique!

ANGELIQUE: Zeg, ben jij zeker dat we hier moeten zijn? Het lijkt hier wel het kasteel van Graaf Dracula.

ALFONDS: Maar allez Angelique, ik heb toch gezegd dat het een oud kasteel was.

ANGELIQUE: Maar ge hebt er niet bij gezegd dat het er zo luguber zou uitzien. Ik voel me hier niks op mijn gemak.

ALFONDS: Da's normaal. Wie gaat er nu een kasteel binnen zonder aan te bellen of te kloppen. Allez, ik wil maar zeggen, niemand heeft ons hier binnengelaten.

ANGELIQUE: Ge zijt toch zeker dat dit het juiste adres is?

ALFONDS: Tompoeske, hebt gij hier in de buurt een ander kasteel gezien? Ik geloof het niet hé. Dus zal dit toch wel het juiste adres zijn.

ANGELIQUE: Ik begrijp nog altijd niet dat ik mij heb laten overhalen om hier naartoe te komen. We weten niet eens wat we hier moeten komen doen. Welke normale mens gaat er nu in op een uitnodiging voor iets waar ge niks van afweet, alleen maar het adres.

ALFONDS: Tompoeske, Ik ken mevrouw Malingchrod van vroeger en zij heeft ons uitgenodigd om drie dagen door te brengen in haar kasteel. Waarom weet ik niet, maar we zijn er eens tussenuit en wie weet welke verrassingen staan er ons nog te wachten.

ANGELIQUE: Met u getrouwd zijn is de grootste verrassing in heel mijn leven.

ALFONDS: Nu niet overdrijven hé. Zeg kijk eens, eigenlijk heeft dat wel iets, zo'n kasteel. Ja, ik zou best in zo'n kasteel kunnen wonen denk ik.

ANGELIQUE: Dat is nu juist uw probleem. Gij denkt teveel. Kom, ga de koffers maar halen, want die staan nog onder de luifel.

ALFONDS: Da's waar, was ik al helemaal vergeten. *(gaat de koffers halen)*

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSENS**
Voor de juiste keuze